

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. L. P.C.**
státní příslušnost Kubánská republika
toho času v Pobytovém středisku Havířov
sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. OAM-233/LE-LE05-P06-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 6. 9. 2019, č. j. OAM-233/LE-LE05-P06-2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný v předcházejícím řízení porušil ustanovení § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále § 14a zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu, splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do Kubánské republiky by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce se obává návratu do vlasti zejména z toho důvodu, že přesáhl po vycestování kubánským zákonem povolenou dobu a ze strany kubánských úřadů mu tak hrozí problémy, které by mohly vést až k jeho zadržení, uvěznění a nelidskému a ponižujícímu zacházení.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je obava z uvěznění z důvodu, že žalobce přesáhl po vycestování z vlasti dobu, na kterou měl vycestování povoleno a dále snaha o legalizaci pobytu v ČR. Uplatněné žalobní námitky jsou pouze nesouhlasem a polemikou s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 30. 7. 2018 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců. Dále byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3. 10. 2018 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Dne 4. 10. 2018 požádal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců Balková o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil tím, že se nemůže vrátit na Kubu, protože je považován za zrádce, protože opustil zemi; pokud se vrátí, půjde přímo do vězení na 15-20 let. Při poskytnutí údajů o své osobě uvedl, že do ČR přicestoval tak, že cestoval z Kuby do Moskvy, z Moskvy do Minsku a pak do Prahy. Kubu opustil na začátku roku 2007. O mezinárodní ochranu žádal již po svém příletu do Prahy v roce 2007. V pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu předně uvedl ve věci jeho předchozí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, kterou podal dne 19. 4. 2017, že neví, proč se k pohovoru dne 26. 7. 2017 nedostavil, tehdy neměl adresu ani doklady. Po dobu od zastavení řízení o prodloužení doplňkové ochrany do podání aktuální žádosti o mezinárodní ochranu pobýval v Praze bez adresy, byl u kamarádů a také na ulici. Na Kubu se nechce vrátit, je tam peklo, pokud by se vrátil, dostane se tam do vězení, pobýval mimo Kubu ilegálně.

Potřeboval by také kubánský doklad, který by mu ale kubánská ambasáda nevystavila. O doklad ale nežádal a ani neví, kde ambasáda sílí. Situace na Kubě je horší, než když odešel v roce 2007. Na Kubě je stále stejná vláda, pokud bude vládnout vládní line Castro, bude to tam pořád stejné. Je mu známo, že je na Kubě nový prezident, je to ale loutka. Kuba by se mohla změnit, až zemře Raúl.

5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 8. 2018, Informace MZV ČR č. j. 91328/2017-LPTP ze dne 15. 7. 2017 a dále překlad Úředního věstníku ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky, a to mj. zákonného nařízení č. 302, kterým se mění zákon o migraci a jeho aktualizované znění. Dále je ve spise založena informace o konzulární službách pro kubánské občany ze strany kubánského velvyslanectví v ČR.
6. Ze spisu dále vyplývá, že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2008 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí. Tato byla následně prodloužena rozhodnutími žalovaného ze dne 9. 3. 2009 a 12. 2. 2010 vždy na dobu 12 měsíců a dále rozhodnutími ze dne 22. 2. 2011, 6. 3. 2013 a 30. 3. 2015 vždy na dobu 24 měsíců. Řízení o poslední žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 19. 4. 2017 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 7. 2017 zastaveno.
7. Dne 23. 7. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce neměl co uvést, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
8. Následně dne 6. 9. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava žalobce z uvěznění na Kubě z důvodu, že žalobce přesáhl po vycestování dobu, na kterou měl vycestování povolené. Žalovaný neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 – § 14 zákona o azylu; zdůraznil, že sám žalobce uvedl, že ve vlasti nebyl nikdy politicky aktivní, neuvedl žádné skutečnosti vedoucí k závěru, že by dlouhodobě a aktivně uplatňoval svá politická práva a svobody. Žalobce také neuvedl žádné problémy, které by souvisely s důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcem uváděný důvod žádosti, že chce zůstat v ČR, neboť je zde již dlouho, není azylově relevantní, když k zajištění legálního pobytu slouží instituty zákona o pobytu cizinců, o což se žalobce ani nesnažil. Ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalovaný zdůraznil, tvrzení žalobce o jeho obavách z uvěznění na 15-20 let z důvodu nelegálního odchodu z Kuby, považuje za spekulaci či ničím nepodloženou domněnku žalobce, když navíc žalobce vycestoval s platným cestovním dokladem. Žalovaný poukázal také na informaci MZV ČR z 15. 3. 2017 a na novelizaci migračního zákona na Kubě s tím, že nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí, přičemž tato úprava je v drtivé většině kubánskými úřady respektována. MZV ČR přitom neeviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů u neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Žalovaný uzavřel, že u žalobce nebyly shledány podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Na prvním místě považuje krajský soud za potřebné připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se míry precizace žalobních bodů a vlivu precizace na následný přezkum správním soudem. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bylo k této otázce konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
12. Krajský soud tudíž vypořádal žalobní body pouze v rozsahu jejich precizace a napadené rozhodnutí podrobil přezkumu právě optikou takto formulovaných žalobních bodů.
13. Podle krajského soudu žalovaný zcela dostal svým zákonným povinností a zcela v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi. Krajský soud přisvědčuje žalovanému v jeho hodnocení zjištěných skutečností a jejich aplikaci, zejména pak stran tvrzení žalobce o následcích jeho návratu do vlasti – hrozbě uvěznění na 15-20

let. Ze sdělení žalobce a ani z podkladů rozhodnutí, ke kterým se žalobce nijak nevyjádřil a ani nenavrhoval jejich doplnění, taková hrozba nevyplývá. Žalovaný tak po právu dospěl ke správnému závěru o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné z jejich forem. Žalobní námitky týkající se porušení ustanovení § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3, 4 správního řádu a dále § 14a zákona o azylu, které byly vzneseny pouze obecně, bez bližší konkretizace, čím mělo dojít k porušení těchto ustanovení, tak krajský soud neshledává jako důvodné.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. května 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce